

prima instanță: Al. Spoială
instanța de apel: N. Traciuc, Iu. Cotruță, V. Negru

Î N C H E I E R E

13 aprilie 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului,
Judecători

Valeriu Doagă
Iuliana Oprea, Dumitru Mardari

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Întreprinderea de stat Compania Aeriană „Air Moldova”,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Întreprinderea de stat Compania Aeriană „Air Moldova” împotriva lui Boris Rotaru cu privire la repararea prejudiciului material și compensarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 24 septembrie 2015, prin care a fost admis apelul declarat de Boris Rotaru, casată hotărârea Judecătorei Ciocana, municipiul Chișinău din 10 aprilie 2013 și emisă o nouă hotărâre prin care acțiunea a fost respinsă ca neîntemeiată,

c o n s t a t ă:

La 11 ianuarie 2013, ÎS CA „Air Moldova” a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui Boris Rotaru cu privire la repararea prejudiciului material și compensarea cheltuielilor de judecată, solicitând încasarea din contul pârâtului a sumei de 339 019,94 lei cu titlu de prejudiciu material și 10 170,59 lei cheltuieli de judecată.

În motivarea acțiunii a indicat că la 12 noiembrie 2010 între ÎS CA „Air Moldova” și pârâtul Boris Rotaru, în baza ordinului nr. 312/P din 11 noiembrie 2010, a fost încheiat contractul individual de muncă nr. 495, fiind angajat în funcția de pilot inspector, Departamentul Calitate. Ulterior, în baza ordinului nr. 158/P din 13 iunie 2011, pârâtul a fost numit în funcția de Director-interimar Departamentul Operațiuni de Zbor, iar în baza ordinului nr. 274/p din 16 septembrie 2011 a fost întărit în funcția de Director Departamentul Operațiuni de Zbor. În baza cererii pârâtului din 25 februarie 2011, prin ordinul nr. 46/p din aceeași dată, a fost numit în funcția de Șef-pilot Embraer -190.

Menționează că la momentul angajării, la 12 noiembrie 2010, între părți a fost încheiat și contractul de formare profesională nr. 117.

În baza cererii pârâtului și în conformitate cu ordinul nr. 32/p din 07 februarie 2012, la 13 februarie 2012, Contractul individual de muncă a fost desfăcut în temeiul art. 85 alin. (2) Codul muncii.

Susține reclamantul că pe parcursul activității, urmărind scopul perfecționării cadrelor de muncă, oferă salariaților posibilitatea formării profesionale, achitând integral sau parțial plata pentru cheltuielile suportate de către salariat după reciclare, la posibilitatea angajatorului.

Astfel, la cererea pârâtului și în baza ordinului nr. 363/p din 28 noiembrie 2010, în perioada 14 noiembrie 2010 – 25 decembrie 2010 pârâtul a beneficiat și urmat cursurile de formare profesională în calitate de pilot Nava Aeriana E-190, în orașul Zurich, Elveția, în cadrul Companiei „Swiss Aviation Trening”.

În baza cererii din 11 noiembrie 2010, pârâtul și-a manifestat interesul de a participa și accepta posibilitatea frecventării cursurilor de formare profesională de pilot E-190 organizat de compania „Swiss Aviation Trening” din contul reclamantului.

Totodată, în perioada 29 aprilie 2011 – 01 mai 2011, în urma cererii pârâtului, urmărind scopul menținerii calificării noi obținute de pilot E-190, în baza ordinului nr. 64/p din 18 martie 2011, a urmat cursuri de training în orașul Munchen, Germania, cheltuielile fiind achitate integral de către reclamant.

Astfel, cheltuielile pentru cursurile susținute de către pârât precum și cheltuielile de transport, cazare și diurnă ale pârâtului au fost suportate integral de către reclamant, în mărime totală de 432 791,41 lei.

Remarcă reclamantul că conform prevederilor pct. 10.2.1. din contractul individual de muncă nr. 495 din 12 noiembrie 2010 și pct. 7 din contractul de formare profesională nr. 117 din 12 noiembrie 2010, pârâtul s-a obligat să presteze munca de calificarea nou obținută în rezultatul instruirii profesionale, pentru o perioadă de 5 ani, iar în caz de încetare anticipată a relațiilor de muncă la inițiativa sa, să compenseze contravaloarea neamortizată a cheltuielilor de instruire profesională. Rata de amortizare cheltuielilor de instruire profesională (transport, cazare, diurnă) constituie 20 % pentru fiecare an integral de activitate în cadrul instituției reclamantului.

Însă, cu toate acestea, în baza cererii din propria inițiativă și conform art. 85 alin. (2) Codul muncii, pârâtul a desfăcut relațiile de muncă.

Afirmă că pârâtul a activat în cadrul companiei doar doi ani și a susținut cu succes cursurile de formare profesională în or. Zurich și de training în or. Munchen, ca rezultat fiindu-i eliberat certificatul No.CH-8058 din 23 decembrie 2012.

Prin urmare, consideră că toate împrejurările de fapt și de drept a prejudicierii reclamantului demonstrează responsabilitatea pârâtului de a compensa prejudiciul cauzat.

Astfel, valoarea prejudiciului se estimează la valoarea contractată și neamortizată convertită în lei, care constituie 339 019,94 lei.

Prin hotărârea Judecătoriei Ciocana, mun. Chișinău din 10 aprilie 2013 acțiunea a fost admisă.

S-a încasat de la Boris Rotaru în beneficiul ÎS CA „Air Moldova” suma de 339 019,94 lei cu titlul de prejudiciu material și suma de 10 260,59 lei cu titlul de cheltuieli de judecată.

La 11 noiembrie 2014, Boris Rotaru a depus cerere de apel nemotivat împotriva hotărârii primei instanțe.

Prin încheierea Curții de Apel Chișinău din 22 ianuarie 2015 a fost admisă cererea apelantului Boris Rotaru privind repunerea apelului în termen, fiind repus în termen apelul declarat de Boris Rotaru.

S-a respins cererea apelantului Boris Rotaru de scutire de la plata taxei de stat. Nu s-a dat curs cererii de apel depuse de Boris Rotaru, s-a acordat apelantului termen pentru prezentarea dovezii de achitare a taxei de stat.

S-a ridicat de la examinare în ordine de apel cauza civilă, cu trimiterea în prima instanță pentru emiterea hotărârii judecătorești integrale motivate.

La 10 iunie 2015, Boris Rotaru a depus cerere de apel motivat, achitând taxa de stat.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 24 septembrie 2015 a fost admis apelul declarat de Boris Rotaru, casată hotărârea Judecătoriei Ciocana, mun. Chișinău din 10 aprilie 2013 și emisă o nouă hotărâre prin care acțiunea a fost respinsă ca neîntemeiată.

S-a încasat din contul ÎS CA „Air Moldova” în beneficiul lui Boris Rotaru cheltuielile de judecată în sumă de 7 627 lei.

Nefiind de acord cu decizia instanței de apel, la 18 februarie 2016 ÎS CA „Air Moldova” a declarat recurs, solicitând admiterea recursului, casarea încheierii Curții de Apel Chișinău din 22 ianuarie 2015 și a deciziei Curții de Apel Chișinău din 24 septembrie 2015, cu menținerea hotărârii Judecătoriei Ciocana, mun. Chișinău din 10 aprilie 2013.

Recurentul ÎS CA „Air Moldova”, în motivarea recursului, a indicat că decizia instanței de apel este neîntemeiată și pasibilă de a fi casată.

În acest sens, invocă că instanța de apel a încălcat normele de drept material și normele de drept procedural.

Susține că instanța de apel nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată, și anume art. art. 9, 212, 214, 216, 217 Codul muncii, precum și prevederile contractului individual de muncă nr. 495 din 12 noiembrie 2010 și pct. 7 al contractului de formare profesională nr. 117 din 12 noiembrie 2010.

Totodată, instanța de apel a aplicat o lege care nu trebuia să o aplice și a interpretat eronat legea.

Astfel, instanța de apel a aplicat neîntemeiat art. 671 Cod civil și a interpretat eronat legea, deoarece faptul că intimatul a beneficiat de dreptul de demisionare în legătură cu pensionarea nu poate fi calificată ca circumstanță care ar face imposibilă executarea obligațiilor de către salariat de a activa conform calificării obținute.

Mai invocă recurentul că instanța de apel neîntemeiat a repus în termen cererea de apel, deoarece circumstanțele expuse în cererea de repunere în termen nu au fost dovedite cu probe și nu pot constitui temei pentru repunerea în termen a cererii.

La fel, menționează că prin încheierea instanței de apel, apelantului i s-a acordat termen pentru înlăturarea neajunsurilor, depunerea apelului motivat, însă, necătând la faptul că în termenul stabilit nu a înlăturat neajunsurile, instanța de apel, contrar art. 368 și art. 369 Codul de procedură civilă, nu a restituit cererea de apel.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre

necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

În conformitate cu art. 434 alin. (1) Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Având în vedere că la materialele dosarului lipsește dovada recepționării deciziei recurate, recursul depus de ÎS CA „Air Moldova” la 18 februarie 2016, se consideră declarat în termen.

Analizând modul în care recurentul și-a exercitat dreptul la recurs, fără a se expune cu referire la legalitatea deciziei instanței de apel atacate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul drept inadmisibil din următoarele motive.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă.

Astfel, analizând argumentele recursului prin prisma existenței temeiurilor de declarare a recursului, Colegiul constată că acestea nu se încadrează în limitele stabilite de norma precitată, instanța de apel aplicând corect normele de drept material și de drept procedural.

Subsecvent, în conformitate cu art. 433 lit. a) Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației, în viziunea recurentului, fără a indica un temei prevăzut de art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă, sunt inadmisibile din considerentele că nu se încadrează în prevederile art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă și nu constituie temei de casare a deciziei, deoarece recursul exercitat are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se numai legalitatea deciziei dar nu și temeinicia în fapt.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și jurisprudența CEDO, conform căreia recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri, însă motivele recursului invocat în speță sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat în mod corespunzător.

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nicio referire cu privire la fondul recursului.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs. Prin prisma art. 432

alin. (4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite la art. 130 Codul de procedură civilă. Din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

Argumentele invocate de recurent poartă un caracter declarativ, se combat cu probele administrate și nu au suport legal.

Astfel, din considerentele menționate și având în vedere că instanța de apel a examinat pricina sub toate aspectele, cu respectarea normelor de drept material, procedural și apreciind corect probele administrate a emis o hotărâre legală, iar argumentele invocate de recurentul ÎS CA „Air Moldova” în cererea de recurs poartă caracter declarativ și nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Recursul declarat de Întreprinderea de stat Compania Aeriană „Air Moldova” se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,

Valeriu Doagă

Judecători

Iuliana Oprea

Dumitru Mardari